

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžo/70/2016
Identifikačné číslo spisu: 6015200477
Dátum vydania rozhodnutia: 25.01.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:6015200477.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Eriky Čanádyovej a Mgr. Viliama Pohančenika, v právnej veci žalobkyne: Mgr. N. C., bytom H. K., časť K. XXX, H., zast. Mgr. Martinom Čižmárom, bytom Trieda Hradca Králové 5315/36, Banská Bystrica, adresa pre doručovanie: ČSA 24, Banská Bystrica proti žalovanému: Okresný úrad Banská Bystrica, odbor opravných prostriedkov, Nám. Ľ. Štúra 1, Banská Bystrica, za účasti ďalšej účastníčky: Mgr. M. M., bytom P. č. XXXX/XX, R., zast. JUDr. Máriou Krahulcovou, advokátkou, Komenského 17, Lučenec, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-BB-OOP1-2015/003410-007/6GM zo dňa 23.01.2015, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 24S/52/2015-33 zo dňa 15. apríla 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 24S/52/2015-33 zo dňa 15. apríla 2016 p o t v r d z u j e .

Žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1.

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. 24S/52/2015-33 zo dňa 15. apríla 2016 podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-BB-OOP1-2015/003410-007/6GM zo dňa 23.01.2015, ktorým žalovaný zmenil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu Okresného úradu Lučenec, odboru všeobecnej vnútornej správy č. j. OU-LC-OVVS-2014/003402-608 zo dňa 25.06.2014, v časti tak, že konanie vo veci priestupkov proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a/ zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o priestupkoch), ktorých sa mala dopustiť obvinená žalobkyňa konaním opísaným vo výroku, sa podľa § 76 ods. 1 písm. a/ Zákona o priestupkoch zastavuje z dôvodu,

že skutky, o ktorých sa koná, nie sú priestupkami. Výrok rozhodnutia v časti týkajúcej sa uloženia povinnosti uhradiť štátu navrhovateľkou trov ponechal v platnosti.

O trovách konania rozhodol krajský súd poukazom na ust. § 250k O.s.p. tak, že neúspešnej žalobkyni ich náhradu nepriznal.

Z obsahu administratívneho spisu krajský súd zistil, že dňa 28.04.2014 bolo prvostupňovému správneému orgánu doručené Uznesenie Obvodného oddelenia Policajného zboru v Lučenci ČVS: ORP-1689/LC-LC-2013 zo dňa 26.03.2014, ktorým mu bola postúpená na prejednanie vec, v ktorej bolo vedené trestné stíhanie vo veci prečinu ohovárania podľa § 373 ods. 1 Trestného zákona na základe podaného trestného oznámenia Mgr. M. M. (ďalšia účastníčka) na Mgr. N. C. (žalobkyňa) s odôvodnením, že výsledky vyšetrovania preukázali, že vo veci nejde o trestný čin, ale o skutok, ktorý by mohol byť posúdený ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ Zákona o priestupkoch. Vec bola prvostupňovému správneému orgánu postúpená spolu s vyšetrovacím spisom, ktorý okrem Zápisnice o trestnom oznámení Mgr. M. zo dňa 22.11.2013 a Uznesenia o začatí trestného stíhania z 22.12.2013 obsahoval aj Zápisnicu o výsluchu svedka - poškodeného (Mgr. M.), Zápisnicu o výsluhu svedka (Mgr. C.) z 27.02.2014, dva Záznamy o prerokovaní porušenia služobnej disciplíny vyhotovené Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Lučenec dňa 18.11.2013, Zápisnice o prešetroaní sťažnosti štátneho zamestnanca z 13.02.2014, 14.02.2014 a 17.02.2014, vyjadrenie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Lučenec z 05.03.2014 k záznamom o prerokovaní porušenia služobnej disciplíny z 18.11.2013 a k sťažnosti štátnej zamestnankyne Mgr. M. z 28.01.2014, trestné oznámenie podané Mgr. N. C. dňa 06.11.2013 adresované Krajskej prokuratúre Lučenec s prílohami, Zápisnica o výsluhu svedka (Mgr. C.) z 13. decembra 2013 a Uznesenie OO PZ SR vo Filákovke zo 16. decembra 2013 o odmietnutí tohoto trestného oznámenia.

Prvostupňový správny orgán listom z 05.05.2014 oznámil Mgr. M. (ďalšia účastníčka), že mu bol doručený vyšetrovací spis OO PZ Lučenec, z obsahu ktorého vyplýva, že Mgr. C. sa mala dopustiť priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Zákona o priestupkoch, pričom adresátka poučil o tom, že priestupky podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Zákona o priestupkoch sa prejednávajú na návrh postihnutej osoby. Z uvedeného dôvodu Mgr. M. vyzval, aby v lehote desiatich dní od doručenia uvedenej výzvy doplnila oznámenie v zmysle § 68 ods. 2 Zákona o priestupkoch s tým, že v prípade nepodania návrhu na prejednanie priestupku správny orgán po uplynutí stanovenej lehoty konanie v predmetnej veci obvinenej Mgr. N. C. odloží podľa § 66 ods. 2 písm. a/ Zákona o priestupkoch. Predmetná výzva bola ďalšej účastníčke doručená 12.05.2014. Dňa 15.05.2014 Mgr. M. doručila prvostupňovému správneému orgánu návrh na prejednanie priestupku voči občianskemu spolunažívaniu proti Mgr. N. C., podľa ktorého ju Mgr. C. dňa 11.11.2013 a 14.01.2014 opakovane verbálne atakovala ako svoju priamu nadriadená, aj ako človeka. V návrhu uviedla, že dňa 11.11.2013 v kancelárii riaditeľky Odboru ÚPSV&R, ul. Petöfioho č. 39, štvrté poschodie v dopoludňajších hodinách bez prítomnosti svedkov Mgr. C. Mgr. M. verbálne napadla, že je nekompetentná, politická nominantka, že nemá žiadnu autoritu u podriadených, atď., čím toto jej konanie ohrozilo vážnosť a profesionálnu česť Mgr. M. a urazilo ju na cti aj osobne ako človeka. V návrhu ďalej uviedla, že opakovane dňa 14.01.2014 v raňajších hodinách, medzi deviatou a desiatou hodinou, v zasadačke na prvom poschodí, pracovisko Petöfioho č. 39, pred zamestnancami Oddelenia SPODaSK, ako aj pracovísk Filákovka a Poltára Mgr. C. Mgr. M. opakovane verbálne atakovala, zvyšovala na ňu hlas a urážala ju ako človeka, aj ako vedúceho zamestnanca, čím opätovne ohrozila jej profesionálnu česť ako riaditeľky odboru, ako aj človeka a toto jej opakované neprimerané správanie ju hlboko urazilo na cti. Mgr. M. v návrhu uviedla svedkov predmetného verbálneho ataku zo dňa 14.01.2014. Prvostupňový správny orgán podaniami z 20.05.2014 predvolal oznamovateľku priestupku, obvinenú zo spáchania priestupku, ako aj označené svedkyne na prejednanie priestupku na deň 03.06.2014 a následne na deň 25.06.2014.

Ďalej mal krajský súd z administratívneho spisu za preukázané, že priestupok bol s Mgr. C. prejednaný dňa 25.06.2014, o čom bola vyhotovená zápisnica, z ktorej vyplýva, že bola oboznámená so skutkom, ktorý sa prejednáva a vyjadrila sa k nemu v tom zmysle, že Mgr. M. nikdy verbálne neatakovala, nikdy jej nepovedala to, čo tvrdí vo svojom návrhu, je jej priamou nadriadenou, sú v pracovno-právnom

vzťahu, a preto skutky, ktoré uvádza v návrhu, že sa mali udiať počas pracovného času a z toho dôvodu ich nie je možné pomenovať ako občianske spolunažívanie. Trvala na svojej výpovedi z 27.02.2014 na OO PZ Lučenec v plnom rozsahu, kedy bola vypočutá ku skutočnostiam, ktoré sa mali odohrať 11.11.2013. Nikdy nebola vypočutá vo veci skutku, ktorý sa mal stať 14.01.2014. V zápisnici je zaznamenané vyjadrenie Mgr. C. ku skutku, ktorý sa mal stať 14.01.2014 na pracovnom stretnutí, pričom uviedla, že rozprávala dôrazne, nahlas, avšak nekričala, nikdy voči Mgr. M. nepoužila žiadne urážlivé slovo ani sa k nej hrubo nesprávala. Mgr. C. uviedla, že sa oboznámila s podkladmi pre rozhodnutie v priestupkovej veci, nenavrhol ďalšie dokazovanie zo strany správneho orgánu, ani vypočutie ďalších svedkov.

Z výpovede navrhovateľky (Mgr. M.) zo dňa 03.06.2014 vyplynulo, že tá trvá na tom, že konanie obvinenej Mgr. N. C. ju urazilo na cti a to spôsobom, ako uviedla vo svojom podaní v návrhu na prejednanie priestupku zo dňa 12.05.2014. Navrhovateľka priestupkového konania vo svojej výpovedi do zápisnice dňa 25.06.2014 uviedla, že trvá na návrhu na prejednanie priestupku s tým, že obvinená Mgr. N. C. ju naďalej ohovára a znižuje jej kredit ako vedúcej pracovníčky, od kedy bolo podané oznámenie na jej maloletého syna F. C.. Trvala na tom, že v mesiaci november 2013 a v mesiaci január 2014 ju Mgr. C. opakovane a neodôvodnene verbálne napadla, spochybňovala jej profesionálnu odbornú česť a bezúhonnosť, nazvala ju politickým nominantom, naďalej o nej rozširuje a oživuje klamstvá a reči, že udržiava intímny pomer s vysoko postavenou osobou, čím uráža jej česť ako štátneho zamestnanca, čo sa týka jej profesijnej stránky, aj ako človeka, čo sa týka ľudskej stránky. Bola oboznámená s podkladmi pre rozhodnutie a k danej priestupkovej veci navrhla ďalšie dokazovanie zo strany správneho orgánu, ani vypočutie svedkov.

Z výpovede svedkýň dňa 03.06.2014, resp. 25.06.2014 vyplynulo, že na porade konanej dňa 14.01.2014 boli riešené pracovné veci, Mgr. C. reagovala vo svojom vystúpení k pracovnej problematike (smerovalo k termínu a spôsobu zvolania pracovnej porady) zvýšeným hlasom, neboli však použité invectívy, ani vulgárne slová. Svedkyne uviedli, že vystúpenie Mgr. C. nebolo adekvátne voči nadriadenej (svedkyňa Ing. K.), resp., že to nebola bežná komunikácia medzi nadriadeným a podriadeným (Mgr. M.).

Prvostupňový správny orgán rozhodnutím č. j. OU-LC-OVVS-2014/003402-608 zo dňa 25.06.2014 podľa § 76 ods. 1 písm. a/ Zákona o priestupkoch z dôvodu, že skutok, o ktorom sa koná, nie je priestupkom, zastavil konanie vedené proti obvinenej Mgr. N. C. vo veci priestupkov proti občianskemu spolunažívaniu ublížením na cti urážkami podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Zákona o priestupkoch, ktorých sa mala obvinená dopustiť tým, že mala inému ublížiť na cti tým, že ho mala uraziť tým, že dňa 11.11.2013 v presne nezistenom čase mala v Lučenci v budove Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny verbálne atakovať Mgr. M. M., ako svoju priamu nadriadenú a to slovami, že je nekompetentná, politická nominantka, že udržiava intímny pomer s vysoko postavenou osobou a tieto informácie o menovanej mala šíriť v rámci ÚPSVaR Lučenec. Následne dňa 14.01.2014 mala počas pracovného stretnutia Oddelenia sociálno-právnej ochrany detí na ÚPSVaR v Lučenci počas diskusie opätovne verbálne atakovať Mgr. M. M., pričom mala na ňu neúmerne zvyšovať hlas, urážať ju ako človeka a ako vedúceho zamestnanca, čím mala Mgr. M. M. uraziť na cti. Prvostupňový správny orgán súčasne uložil navrhovateľke Mgr. M. M. povinnosť uhradiť štátu trovy konania vo výške 16,00 Eur.

Žalobkyňa podala proti vyššie uvedenému prvostupňovému rozhodnutiu odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný napadnutým rozhodnutím, ktorým zmenil výrok prvostupňového rozhodnutia tak, že: „Konanie vo veci priestupkov proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, ktorých sa mala dopustiť obvinená Mgr. N. C. tým, že mala dňa 11.11.2013 v dopoludňajších hodinách v kancelárii riaditeľky Odboru sociálnych vecí a rodiny, Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, na ul. Petöfiho č. 39 v Lučenci, bez prítomnosti svedkov povedať navrhovateľke, že je nekompetentná, politická nominantka a že nemá žiadnu autoritu u podriadených, čím mala ohroziť jej vážnosť a profesionálnu česť a dňa 14.01.2014 v ranných hodinách v čase medzi deviatou až desiatou hodinou v zasadačke na prvom poschodí budovy Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny na ul. Petöfiho č. 39 v Lučenci mala navrhovateľku pred zamestnancami Oddelenia sociálno-právnej ochrany detí a sociálnej kurately, ako aj pred zamestnancami z pracovísk

Fil'akovo a Poltár opakovane verbálne atakovať, zvyšovať na ňu hlas a urážať ju ako človeka a ako vedúceho zamestnanca, čím mala opätovne ohroziť jej profesionálnu česť ako riaditeľky odboru, aj ako človeka, a teda mala navrhovateľke ublížiť na cti urážkami, sa podľa § 76 ods. 1 písm. a/ Zákona o priestupkoch zastavuje z dôvodu, že skutky, o ktorých sa koná, nie sú priestupkami.“

Rozhodnutie žalovaný odôvodnil tým, že po preskúmaní spisového materiálu dospel k záveru, že konanie proti obvinenej Mgr. C. bolo potrebné zastaviť podľa § 76 ods. 1 písm. a/ Zákona o priestupkoch z dôvodu, že skutky, o ktorých sa koná, nie sú priestupkami. Poukázal na to, že objektom priestupku podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Zákona o priestupkoch je občianske spolunažívanie. Slovné spojenie občianske spolunažívanie ako právne neurčitý pojem je potrebné interpretovať s ohľadom na ustálený doktrínálny výklad, v zmysle ktorého sa jedná o súhrn všeobecne akceptovaných pravidiel správania, ktorých dodržiavanie je nevyhnutnou podmienkou riadnej a usporiadanej koexistencie osôb v danom mieste, čase a konkrétnej situácii. V tejto súvislosti žalovaný akcentoval, že fyzická osoba v postavení verejného činiteľa, ak sa jedná o výkon tejto právomoci a zodpovednosť s tým spojenú, nepoužíva ochranu poskytovanú ustanovením § 49 ods. 1 písm. a/ Zákona o priestupkoch. Jedným z pojmových znakov charakterizujúcich postavenie verejného činiteľa je podieľanie sa na plnení úloh štátu, ktoré sú predmetom záujmu celej spoločnosti. V prípade realizácie zákonom zverenej právomoci verejným činiteľom, je tento subjektom verejného práva vyňatým z právneho režimu určeného na ochranu záujmov spätých so súkromnými osobami, ktoré sa nepodieľajú na výkone verejnej moci. S poukazom na § 128 ods. 1 Trestného zákona žalovaný dôvodil, že postavenie verejného činiteľa má tiež štátny zamestnanec alebo zamestnanec orgánu štátnej správy, územnej samosprávy alebo iného štátneho orgánu, osoba, ktorá vykonáva pôsobnosť v rámci právnickej osoby, ktorej zákon zveruje právomoc rozhodovať v oblasti verejnej správy, ak sa podieľa na plnení úloh spoločnosti a štátu a používa pritom právomoc, ktorá mu bola v rámci zodpovednosti za plnenie týchto úloh zverená. Podaný návrh na prejednanie priestupku podľa žalovaného je možné rozdeliť do dvoch častí, pričom jedna sa týka konania obvinenej z 11.11.2013 a v druhej sa obvinenej kladie za vinu konanie zo dňa 14.01.2014. Z obsahu podaného návrhu v spojení so zdokumentovanými svedeckými výpoveďami žalovaný vyvodil, že verbálne prejavy obvinenej, ktoré mali navrhovateľku uraziť na cti, sa vzťahovali k postaveniu navrhovateľky ako verejného činiteľa vo funkcii riaditeľky Odboru sociálnych vecí na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny v Lučenci. Navrhovateľka konanie obvinenej z 11.11.2013 vo svojom návrhu viaže výlučne k svojmu pracovnému zaradeniu, keď uvádza, že obvinená ju verbálne napadla slovami „nekompetentná, politická nominantka, nemá žiadnu autoritu u podriadených“. Obdobne je podľa žalovaného potrebné vyhodnotiť aj verbálny prejav obvinenej na pracovnej porade konanej 14.01.2014, keďže obvinená sa mala podľa svedeckých výpovedí vyjadrovať k odbornému problému služobnej pohotovosti a k času konania predmetnej pracovnej porady zvolanej navrhovateľkou, v súvislosti s čím malo dôjsť k výmene názorov medzi navrhovateľkou v postavení riaditeľky odboru a obvinenou. Tiež z výpovedí svedkýň bolo zrejmé, že na predmetnej pracovnej porade sa riešili len pracovné veci. Vzhľadom na výsledok dokazovania žalovaný vyvodil záver o tom, že v konaní o priestupku bolo preukázané, že výroky obvinenej na adresu navrhovateľky špecifikované v návrhu boli formulované v súvislosti so zákonom zverenou právomocou navrhovateľky ako verejného činiteľa. Z uvedeného dôvodu uzavrel, že absentuje objekt ako obligatórny znak skutkovej podstaty priestupku, a preto voči obvinenej nebolo možné vyvodiť administratívno-právnu zodpovednosť za priestupok podľa § 49 ods. 1 písm. a) Zákona o priestupkoch a konanie bolo potrebné podľa § 76 ods. 1 písm. a) Zákona o priestupkoch zastaviť z dôvodu, že skutky, o ktorých sa koná, nie sú priestupkami. Absencia akéhokoľvek obligatórneho znaku skutkovej podstaty priestupku znamená, že sa o priestupok nejedná a takýto záver má vzhľadom na zákonom ustanovené poradie dôvodov zastavenia konania podľa § 76 ods. 1 Zákona o priestupkoch prednosť pred záverom, že spáchanie skutku nebolo obvinenej preukázané. Rovnako tak nebol daný dôvod pre vyslovenie záveru, že sa skutok nestal, pretože ohľadom verbálnych prejavov obvinenej z 11.11.2013 sa jedná o tvrdenie proti tvrdeniu a dňa 14.01.2014 počas konania pracovnej porady mohlo dôjsť k niektorým prejavom uvádzaným navrhovateľkou, ktoré táto subjektívne vnímala ako urážlivé, avšak s poukazom na vyššie uvedené, najmä na absenciu objektu ako obligatórneho znaku priestupku, bolo podľa žalovaného potrebné vyvodiť záver, že konanie kladené obvinenej za vinu, nie je priestupkom. Žalovaný sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vyjadril aj k námietkam odvolateľky uvedeným v odvolaní a to vo vzťahu k námietke „prekvalifikácie“ skutku z

priestupku podľa § 49 ods. 1 písm. d/ Zákona o priestupkoch na priestupok podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Zákona o priestupkoch a s tým spojenej procesnej iniciatívy prvostupňového správneho orgánu, ktorý v nadväznosti na doručenie vyšetrovacieho spisu s právoplatným uznesením o postúpení veci okresnému úradu vyzval Mgr. M. listom z 05.05.2014 na podanie návrhu na prejednanie priestupku podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Zákona o priestupkoch. Zmyslom a účelom výzvy na podanie návrhu na prejednanie priestupku bolo v danom prípade poučiť oznamovateľku skutku o jej právach tak, aby bez jej zavinenia nedošlo k jej vylúčeniu z konania o priestupku ako účastníčky konania a súčasne s jej aktívnou legitimáciou na podanie správnej žaloby, čím by boli porušené jej práva podľa čl. 46 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky na súdnu a inú právnu ochranu. Žalovaný poukázal na to, že oznamovateľ priestupku podľa § 49 ods. 1 písm. d/ Zákona o priestupkoch nemá postavenie účastníka konania, kým navrhovateľ pri priestupku podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Zákona o priestupkoch je účastníkom konania podľa § 72 písm. d/ Zákona o priestupkoch. Žalovaný uviedol, že prvostupňový správny orgán postupoval v súlade s § 3 ods. 2 Správneho poriadku. Vo vzťahu k námietke odvolateľky, že prvostupňový správny orgán vo svojom rozhodnutí neuviedol, že konal a rozhodol podľa Správneho poriadku, žalovaný poukázal na ustanovenie § 51 Zákona o priestupkoch, z ktorého vyplýva, že v prípade ak nie je v tomto alebo inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní. Žalovaný rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zmenil z dôvodu, že prvostupňový správny orgán zahrnul do skutkovej vety výrokovej časti rozhodnutia aj popis konania, ktorý nebol obsiahnutý v návrhu na prejednanie priestupku z 12.05.2014. S ohľadom na dispozičnú zásadu, ktorou sa spravuje konanie o priestupkoch podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Zákona o priestupkoch ako o tzv. návrhových priestupkoch, predmet konania a účastníci konania sú vymedzení podaným návrhom, od ktorého sa správny orgán nemôže odchyliť. Uvedená skutočnosť však nemala vplyv na výsledok konania začatého z titulu podaného návrhu. O skutkoch, ktoré sú predmetom návrhu Mgr. M. M. z 12.05.2014 bolo podľa žalovaného rozhodnuté v súlade so zákonom. Návrh na prejednanie priestupku podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Zákona o priestupkoch bol podľa žalovaného podaný včas, nakoľko navrhovateľka sa o postúpení veci orgánom činným v trestnom konaní dozvedela dňa 14.04.2014, čo vyplýva z pripojenej doručenky k predmetnému uzneseniu, pričom návrh na prejednanie priestupku bol doručený správny orgán príslušnému vo veci rozhodnúť dňa 15.05.2014, z čoho žalovaný vyvodil, že bola dodržaná trojmesačná lehota podľa § 68 ods. 2 Zákona o priestupkoch. Žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí stotožnil so záverom prvostupňového správneho orgánu, ktorý konanie zastavil podľa § 76 ods. 1 písm. a/ Zákona o priestupkoch z dôvodu, že skutok, o ktorom sa koná, nie je priestupkom.

Krajský súd pri svojom rozhodovaní postupoval v intenciách ustanovení §§ 244 ods. 1, 2, § 247 ods. 1, § 250h ods. 1, a § 250j ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 2 ods. 1, § 49 ods. 1 písm. a/, d/, § 67 ods. 1, 2, § 68 ods. 1, 2, § 72, § 76 ods. 1 písm. a/ až l/, § 76 ods. 2, § 77, § 51 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch a ust. § 3 ods. 1 až 7, § 32 ods. 1, § 46 a 47 ods. 1 až 7 Správneho poriadku, § 128 ods. 1 Trestného zákona.

Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu vyplynulo, že ten námietku žalobkyne ohľadne nesprávneho právneho posúdenia vyhodnotil ako nedôvodnú. Mal za to, že rozhodnutie žalovaného (i prvostupňového správneho orgánu) bolo správne založené na tom právnom posúdení veci, že konania (skutky), o ktorých bolo vedené priestupkové konanie, nie sú priestupkami. Záver o dôvode zastavenia priestupkového konania podľa § 76 ods. 1 písm. a/ Zákona o priestupkoch, tak vychádzal z kvalifikácie adresného verbálneho prejavu smerujúceho voči osobe v postavení verejného činiteľa a to v súvislosti s výkonom jej právomoci verejného činiteľa. Právne posúdenie veci vychádzalo teda z toho, že správny orgán na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že v čase, kedy malo dôjsť k spáchaniu skutkov mala navrhovateľka (Mgr. M.) vo funkcii riaditeľky Odboru sociálnych vecí a rodiny na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny Lučenec postavenie verejného činiteľa, ktorý je v prípade realizácie zákonom zverenej právomoci verejného činiteľa ako subjektu verejného práva vyňatý z právneho režimu určeného na ochranu záujmov spätých so súkromnými osobami, ktoré sa nepodieľajú na výkone verejnej moci, z čoho žalovaný dôvodil, že ak sa jedná o výkon tejto právomoci a zodpovednosť s tým spojenú, nepožíva verejný činiteľ (Mgr. M.) ochranu poskytovanú ust. § 49 ods. 1 písm. a/ Zákona o priestupkoch. Z toho, že v čase, keď malo dôjsť k spáchaniu skutkov mala Mgr. M.

postavenie verejného činiteľa, čo mal správny orgán preukázané z vykonaného dokazovania, žalovaný vyvodil, že absentuje objekt ako jeden z obligatórných znakov skutkovej podstaty priestupku, a preto vyslovil záver, že skutky uvedené v návrhu na prejednanie priestupku, nie sú priestupkami.

Krajský súd poukázal na to, že skutková podstata priestupku je charakteristická štyrmi obligatórnymi znakmi: subjekt, subjektívna stránka, objekt, objektívna stránka.

Subjektom je páchatel' priestupku; subjektom môže byť len fyzická osoba. Podmienkou je deliktuálna spôsobilosť osoby, teda spôsobilosť naplniť svojím konaním všetky znaky skutkovej podstaty priestupku.

Subjektívna stránka predstavuje zavinenie; zavinenie môže byť úmyselné alebo z nedbanlivosti; na zodpovednosť za priestupok stačí zavinenie hoci len z nedbanlivosti, ak zákon nevyžaduje výslovné úmysel.

Objektom sú vybrané spoločenské vzťahy, ktoré sú chránené zákonom a proti ktorým konanie smeruje.

Objektívna stránka je daná konaním (komisívnym, omisívnym), následkom a príčinnou súvislosťou medzi konaním a následkom (kauzálny nexus); fakultatívnymi znakmi objektívnej stránky sú čas a miesto konania.

Skutková podstata priestupku proti občianskemu spolunažívaniu je zakotvená v § 49 Zákona o priestupkoch. V predmetnej veci bolo vedené konanie vo veci priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Zákona o priestupkoch. Podľa citovaného ustanovenia sa priestupku dopustí ten, kto inému ublíži na cti tým, že ho urazí, alebo vydá na posmech. Subjektom priestupku podľa citovaného ustanovenia môže byť každá osoba. Subjektívnu stránkou tohto priestupku je konanie, ktorým fyzická osoba inému ublíži na cti tým, že ho urazí, alebo vydá na posmech. Objektom, t. j. chráneným spoločenským vzťahom, je občianske spolunažívanie; objektívnu stránku tvorí konanie subjektu, narušenie občianskeho spolunažívania ako následku a príčinná súvislosť medzi konaním a následkom, t. j., že konanie priestupcu viedlo k narušeniu občianskeho spolunažívania.

Zdôraznil, že na objasnenie a sankcionovanie priestupku musia byť obligatórne naplnené a zistené všetky štyri znaky skutkovej podstaty priestupku - subjekt, subjektívna stránka, objekt, objektívna stránka (kumulatívne). V prípade, že by čo i len jeden znak skutkovej podstaty nebol objasnený, nemožno hovoriť o priestupku. Ak pri niektorej časti skutkovej podstaty existujú pochybnosti o jej existencii a nebola preukázaná nad všetku pochybnosť, uplatní sa zásada in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obvineného).

Krajský súd mal za to, že pokiaľ žalovaný (prvostupňový správny orgán) v konaní zistil, že neboli obligatórne naplnené a zistené všetky štyri znaky skutkovej podstaty priestupku - subjekt, subjektívna stránka, objekt a objektívna stránka, ktoré musia byť naplnené kumulatívne, konkrétne konštatoval, že absentuje objekt ako obligatórny znak priestupku, záver správneho orgánu o tom, že sú splnené zákonné podmienky na zastavenie konania podľa § 76 ods. 1 písm. a/ Zákona o priestupkoch, vec správne právne posúdil. Uviedol, že žalobkyňa napokon v žalobe ani nenamietala takéto právne posúdenie vykonané správnym orgánom vo vzťahu k prijatému záveru, na základe ktorého bolo konanie zastavené, t. j., že skutok, resp. skutky, ktoré boli predmetom priestupkového konania, nie sú priestupkom. Krajský súd konštatoval, že práve na základe takéhoto právneho posúdenia správny orgán založil svoje rozhodnutie o zastavení konania. Tak tiež neušlo jeho pozornosti, že samotná žalobkyňa do zápisnice o prejednávaní priestupku zo dňa 25.06.2014 pred prvostupňovým správnym orgánom uviedla, že Mgr. M. je jej priamou nadriadenou a z toho dôvodu sú v pracovno-právnom vzťahu, a preto skutky, ktoré uvádza v návrhu, že sa mali udiať, sa mali udiať počas pracovného času a z toho dôvodu ich nie je možné pomenovať ako občianske spolunažívanie. Žalobkyňa namietala, že správny orgán mal rozhodnúť inak, pričom mala za to, že konanie síce malo byť zastavené s poukazom na ust. § 76 ods. 1 písm. a/ Zákona o priestupkoch, ale z dôvodu, že skutok sa nestal. V žalobe pritom neuviedla dôvody, pre ktoré je vykonané právne posúdenie konania nesprávne a prečo.

Krajský súd uzavrel, že keďže je oprávnený preskúmať žalobou napadnuté rozhodnutie len z dôvodov, ktoré sú uvedené v žalobe a námietka žalobkyne vo vzťahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu nesmerovala voči právnemu posúdeniu vykonanému žalovaným, t. j. vo vzťahu ku záveru, že konanie, ktoré bolo predmetom priestupkového konania, nie je priestupkom, ale v žalobe uviedla svoje vlastné posúdenie konania, nepovažoval túto žalobnú námietku žalobkyne z tohto dôvodu za oprávnenú.

Krajský súd ani ďalšiu námietku žalobkyne týkajúcu sa namietanej nepreskúmateľnosti rozhodnutia pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov nepovažoval za dôvodnú, keďže nekorešpondovala s obsahom odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia reagoval na odvolacie námietky uvedením skutočností zistených zo správneho spisu, na základe ktorých boli uvedené námietky vyhodnotené ako neopodstatnené, pričom rozhodnutie vo vzťahu k výroku o zastavení priestupkového konania podľa § 76 ods. 1 písm. a/ Zákona o priestupkoch krajský súd považuje za riadne odôvodnené, obsahujúce všetky náležitosti stanovené v § 47 ods. 3 Správneho poriadku, keď v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uviedol, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia. Uviedol, že nezrozumiteľnosťou pre nedostatok dôvodov rozhodnutie trpí vtedy, keď dôvody absentujú alebo vtedy, keď sa nevzťahujú k výroku rozhodnutia, alebo vtedy, keď chýbajú dôvody skutkové. Takými vadami je, keď je rozhodnutie založené na základe skutočností v konaní vôbec nezisťovaných alebo na dôkazoch, ktoré neboli získané, či vykonané zákonným spôsobom. Jedná sa aj o prípady, kedy nie je z odôvodnenia rozhodnutia zrejmé, či vôbec nejaké dokazovanie bolo vykonané. Takýmito chybami odôvodnenie napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k výroku rozhodnutia podľa názoru krajského súdu netrpí.

V tejto súvislosti krajský súd považoval za potrebné uviesť, že ani z obsahu výroku rozhodnutia žalovaného, ani prvostupňového správneho orgánu nie je možné vyvodiť záver, že skutky, ktoré boli vo výroku opísané, sa stali, akurát nie sú priestupkami. Takýto záver nie je možné vyvodiť ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného. Predmetné skutky sú opísané vo výroku vo vzťahu k predmetu priestupkového konania (identifikácia) a to v podmienovacom spôsobe („konanie vo veci priestupkov proti občianskemu spolunažívaniu ..., ktorých sa mala dopustiť obvinená tým, že ... a teda mala navrhovateľke ublížiť na cti urážkami ...“). Súd však poukazuje na to, že vzhľadom na ust. § 51 Zákona o priestupkoch, podľa ktorého, ak nie je v tomto alebo inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie v priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní (Zákon č. 71/1967 Zb. v znení neskorších predpisov - /ďalej len „Správny poriadok“/), a preto postačovalo, aby s poukazom na § 47 ods. 2 Správneho poriadku výrok obsahoval len rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, príp. aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania, t. j. postačovalo, aby výrok obsahoval rozhodnutie, že konanie sa zastavuje podľa § 76 ods. 1 písm. a/ Zákona o priestupkoch z dôvodu, že skutky, o ktorých sa koná, nie sú priestupkami. Zákon o priestupkoch upravuje odlišne (inak) náležitosti výroku rozhodnutia v § 77 Zákona o priestupkoch len v prípade, ak sa jedná o rozhodnutie o priestupku, ktorým je obvinený z priestupku uznaný vinným a len v takomto prípade musí výrok rozhodnutia obsahovať tiež popis skutku s označením miesta a času spáchania priestupku, vyslovenie viny, druhu a výšku sankcie, príp. rozhodnutie o upustení od uloženia sankcie, o započítaní času do času zákazu činnosti, o uložení ochranného opatrenia, o nároku na náhradu škody a o trovách konania. Skutočnosť, že žalovaný vo výroku napadnutého rozhodnutia (ako aj prvostupňový správny orgán vo výroku prvostupňového rozhodnutia) opísal skutky, ktoré boli predmetom priestupkového konania, nespôsobuje nezákonnosť, resp. nepreskúmateľnosť, či nezrozumiteľnosť napadnutého rozhodnutia.

Ďalej z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu vyplynulo, že ten dokazovanie výsluchom žalobkyňou navrhovaných svedkov nevykonával, keďže mal za to, že okolnosti, ktoré viedli k podaniu trestného oznámenia, ani okolnosti, ktoré viedli k začatiu priestupkového konania a ktoré predchádzali samotnému správnomu konaniu, ktorého výsledkom je preskúmané rozhodnutie a ktoré boli opísané v bode II

žaloby, resp. ktoré uviedla žalobkyňa, resp. jej právny zástupca na pojednávaní, nie sú relevantné pre preskúmovacie konanie podľa piatej časti druhej hlavy O.s.p.. Súd v preskúmovacom konaní podľa piatej časti O.s.p. nemôže prihliadať na okolnosti, ktoré predchádzali správne konaniu. Podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O.s.p. sa postupuje len v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, t. j. či rozhodnutie a postup správneho orgánu je v súlade so zákonom a to výlučne v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe. Vzhľadom na to, že žalobca musí podať žalobu do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni (§ 250b ods. 1 O.s.p.), v ktorej musí uviesť dôvody nezákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu (§ 249 ods. 2 O.s.p.) a rozsah napadnutia správneho rozhodnutia môže rozšíriť len v lehote podľa § 250b (§ 250h ods. 1 O.s.p.), krajský súd nemohol prihliadnúť k námietkam žalobkyne, resp. jej právneho zástupcu, ktoré uviedli až na pojednávaní dňa 15.04.2015. Vo vzťahu ku konštatovaniu žalobkyne, že okolnosti uvedené v bode II žaloby, t. j. okolnosti, ktoré viedli k priestupkovému konaniu, vyvolávajú u žalobkyne dôvodné pochybnosti o objektivite a nezáujatosti pri rozhodovaní prvostupňového i druhostupňového správneho orgánu, krajský súd uviedol, že vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, ako aj na skutočnosť, že z obsahu správneho spisu nevyplýva, že by žalobkyňa bola v správnom konaní postupovala podľa § 10 Správneho poriadku (podľa ktorého účastník konania oznámi správne konaniu skutočnosti nasvedčujúce vylúčenie zamestnanca správneho orgánu podľa § 9 Správneho poriadku, len čo sa o nich dozvie), nemohol k tejto skutočnosti prihliadnúť.

2.

Proti rozsudku krajského súdu podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa a navrhla, aby odvolací súd rozhodnutie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Svoje odvolanie odôvodnila porušením ust. § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p., nakoľko súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonala navrhnuté dôkazy a taktiež v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia.

Žalobkyňa namietala záver krajského súdu o nedôvodnosti žalobnej námietky ohľadne nesprávneho právneho posúdenia, ktorý považovala za nesprávny. Mala za to, že už prvostupňový správny orgán mal svoje rozhodnutie o zastavení konania oprieť o dôvod podľa ust. § 76 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch zákonodarcom vyjadrený pred spojku alebo, t. j. o dôvod, že skutok o ktorom sa koná, a ktorý je opísaný vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia sa nestal. Žalobkyňa uviedla, že z jazykového ako aj logického výkladu vyplýva, že správny orgán si musí predovšetkým vyriešiť otázku, či k nejakému skutku (konaniu) vôbec došlo a pokiaľ nie, prichádza do úvahy rozhodnutie o zastavení priestupkového konania z dôvodu, že skutok, o ktorom sa koná, sa nestal. Až na prípad, že je pozitívne, nesporné a nepochybné zistené, že skutok, pre ktorý sa priestupkové konanie vedie sa stal, prichádza do úvahy otázka, či takéto konanie napĺňa alebo nenapĺňa znaky priestupku. Až za predpokladu, že skutok sa síce stal, ale nenapĺňa znaky priestupku, prichádza do úvahy rozhodnutie o zastavení konania, že skutok nie je priestupkom. S existenciou týchto dvoch samostatných dôvodov pre zastavenie konania a ich významom pre rozhodovanie vo veci samej sa súd prvého stupňa nevysporiadal. Žalobkyňa poukázala na to, že prvostupňový správny orgán rozhodol síce správne, keď priestupkové konanie voči jej osobe zastavil, avšak z nesprávneho dôvodu, t.j., že skutok, o ktorom sa koná, nie je priestupkom. Podľa jej názoru mal konanie zastaviť z dôvodu, že skutok sa nestal. Mala za to, že existencia konaní (skutkov) ako sú tieto opísané vo výrokovej časti rozhodnutia správneho orgánu preukázaná nebola.

Žalobkyňa ďalej namietala, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonala navrhnuté dôkazy. Poukazovaním na znenie ust. § 250i ods. 1, 2 O.s.p. skonštatovala, že súd síce môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, ale pre spravodlivé rozhodnutie má v potrebnom rozsahu opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom, resp. vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy O.s.p.. Zdôraznila, že aj v správnom súdnictve sa aplikuje ust. § 120 ods. 4 O.s.p.. Súd pri preskúmaní rozhodnutia správneho orgánu nie je viazaný skutkovým stavom zisteným

správnym orgánom, na jeho zistenie ma vykonať potrebné dokazovanie. Krajský súd mal pochybiť, keď vyniesol rozhodnutie bez toho, aby pre posúdenie veci vykonal dokazovanie vykonaním dôkazov navrhnutých žalobkyňou. Podľa názoru žalobkyne mal krajský súd vykonať výsluchy navrhovaných svedkov najmä v smere posúdenia, či skutkové zistenia správneho orgánu a ich posúdenie správnym orgánom sú správne. Tento postup súdu okrem uvedeného spôsobil vadu konania, ktorá má za následok porušenie práva žalobkyne na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktoré spočíva v tom, že súd, nevykonal dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom a potrebnom pre vydanie spravodlivého rozhodnutia. Takýmto postupom súdu došlo k vade, ktorá spočívala v tom, že žalobkyni sa odňala možnosť konať pred súdom. Súd odňal právo žalobkyne na prístup k spravodlivosti a právo na spravodlivý proces aj tým, že jej na pojednávaní zo dňa 15.4.2016 neumožnil vyjadriť sa k predmetu veci v požadovanom rozsahu a prednes žalobkyne k skutkovému stavu časovo obmedzil, tým, že v priebehu prednesu jej odňal slovo. Taktiež vytýkanie zo strany súdu, že námietka o nezákonnej výzve adresovanej Mgr. M. zo strany správneho orgánu nie je obsahom žaloby, je čistý formalizmus, ktorým je žalobkyni odnímané právo na prístup k spravodlivosti.

3.

Žalovaný sa vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu doručeného súdu dňa 01.07.2016 pridržiaval právneho názoru uvedeného v žalobou napadnutom rozhodnutí ako aj vo vyjadrení zo dňa 11.05.2015 k obsahu podanej žaloby a stotožňuje sa so záverom, ku ktorému dospel Krajský súd v Banskej Bystrici, keď žalobu zamietol. Uviedol, že žalobkyňou uvedené skutočnosti jednak presahujú rámec podaného návrhu na začatie priestupkového konania a tiež nie sú v kompetencii správnych orgánov konajúcich o priestupkoch na úseku občianskeho spolunažívania, preto ich hodnotí ako irelevantné vo vzťahu k posudzovaniu zákonnosti preskúmaného rozhodnutia. Keďže v podanom odvolaní sa podľa názoru žalovaného neuvádzajú skutočnosti, ktoré by spochybnili zákonnosť žalobou napadnutého rozhodnutia, navrhol odvolaciu súdu, aby napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil.

Pribratá účastníčka sa k podanému odvolaniu žalobkyne písomne nevyjadřila.

4.

Podľa ust. § 492 ods. 2 zák. č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok účinný od 01.07.2016 odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2, § 246c ods. 1 prvá veta O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania žalobkyne (ust. § 246c ods. 1 prvá veta O.s.p. a § 212 ods. 1 O.s.p. a ust. § 492 ods. 2 S.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (ust. § 250ja ods. 2 O.s.p., § 492 ods. 2 S.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (ust. § 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p. a ust. § 492 ods. 2 S.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-BB-OOP1-2015/003410-007/6GM zo dňa 23.01.2015 a jeho zrušenia v spojení s prvostupňovým rozhodnutím správneho orgánu č. OU-LC-OVVS-2014/003402-608 zo dňa 25.06.2014.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa, ako aj konania im predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto

vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

V procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa odvolací súd vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich zo spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis, na ktoré poukázal už súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku, a preto ich neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

Predmetom preskúmvacieho konania súdu v danej veci bolo rozhodnutie žalovaného správneho orgánu č. OU-BB-OOP1-2015/003410-007/6GM zo dňa 23.01.2015, ktorým žalovaný zmenil rozhodnutie Okresného úradu Lučenec, odboru všeobecnej vnútornej správy č. j. OU-LC-OVVS-2014/003402-608 zo dňa 25.06.2014 v časti tak, že konanie vo veci priestupkov proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch, ktorých sa mala dopustiť obvinená žalobkyňa konaním opísaným vo výroku, sa podľa § 76 ods. 1 písm. a/ Zákona o priestupkoch zastavuje z dôvodu, že skutky, o ktorých sa koná, nie sú priestupkami. Výrok rozhodnutia v časti týkajúcej sa uloženia povinnosti uhradiť štátu navrhovateľkou trovy ponechal v platnosti.

Prvostupňový správny orgán - Okresný úrad Lučenec, odbor všeobecnej vnútornej správy rozhodnutím č. j. OU-LC-OVVS-2014/003402-608 zo dňa 25.06.2014, konanie voči obvinenej žalobkyni vo veci priestupkov proti občianskemu spolunažívaniu ublížením na cti urážkami podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Zákona o priestupkoch podľa § 76 ods. 1 písm. a/ Zákona o priestupkoch z dôvodu, že skutok, o ktorom sa koná, nie je priestupkom, zastavil, ktorých sa mala obvinená dopustiť tým, že mala inému ublížiť na cti tým, že ho mala uraziť tým, že dňa 11.11.2013 v presne nezistenom čase mala v Lučenci v budove Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny verbálne atakovať Mgr. M. M., ako svoju priamu nadriadenú a to slovami, že je nekompetentná, politická nominantka, že udržiava intímny pomer s vysoko postavenou osobou a tieto informácie o menovanej mala šíriť v rámci ÚPSVár Lučenec. Následne dňa 14.01.2014 mala počas pracovného stretnutia Oddelenia sociálno-právnej ochrany detí na ÚPSVár v Lučenci počas diskusie opätovne verbálne atakovať Mgr. M. M., pričom mala na ňu neúmerne zvyšovať hlas, urážať ju ako človeka a ako vedúceho zamestnanca, čím mala Mgr. M. M. uraziť na cti. Prvostupňový správny orgán súčasne uložil navrhovateľke Mgr. M. M. povinnosť uhradiť štátu trovy konania vo výške 16,00 Eur.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. a s § 492 ods. 2 S.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti, na zdôraznenie správneho skutkového a právneho záveru súdu prvého stupňa uvádza.

Najvyšší súd predovšetkým upriamuje pozornosť na to, že súd v procese súdneho prieskumu podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi.

Podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí,

že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu. (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu je určený rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ktorými žalobca namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávnych alebo procesnoprávnych právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávnych, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy (§ 250i ods. 2 O.s.p.).

Do uvedenej právnej normy bola transformovaná požiadavka tzv. „plnej jurisdikcie“ ako atribútu práva na spravodlivý proces, v zmysle ktorej súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo vo veci zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení zadovážených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové, či (procesné) právne pochybenia, môže v zrušujúcom rozhodnutí správnemu orgánu uložiť povinnosť na ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Odvolačí súd zistil, že súd prvého stupňa v danej veci v procese súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného náležite postupoval v zmysle procesných pravidiel zákonodarcom nastolených v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku citovaných vyššie, keď súdny prieskum napadnutého rozhodnutia žalovaného vykonal v dostatočnom rozsahu pri správnej aplikácii právnej úpravy zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov sledujúc účel a cieľ administratívneho trestania zákonodarcom nastoleného v právnej úprave zákona o priestupkoch.

5.

Podľa čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

V zmysle čl. 1 ods. 1 prvá veta ústavy je Slovenská republika zvrchovaný, demokratický a právny štát. Základnú premisiu materiálneho právneho štátu prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, ako aj každý jednotlivec musí konať tak, ako určuje právny poriadok. Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Ústavný súd SR princíp materiálneho právneho štátu prezentoval v právnom názore: „V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasti okrem iných stelesnené princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), čo možno

spoľahlivo vyvodit' z čl. 1 ústavy, sa osobitný dôraz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorými boli priznané“ (ÚS 17/1999, Nález z 22. septembra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 365; zhodne I.ÚS 44/1999, Nález z 13. októbra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 382, I.ÚS 10/98)“. (I.ÚS 54/02. Nález z 13. novembra 2002. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 2002 - II. polrok, s. 750).

Z uvedeného vyplýva, že pre zabezpečenie materiálneho právneho štátu je povinnosťou mocenských orgánov štátu konať a rozhodovať v súlade so zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z uvedeného článku ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu jej obsahovo-hodnotových vlastností do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavne konformný výklad. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je súčasťou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Práve tu je ťažisko činnosti správneho súdnictva, pretože dikcia zákona nemôže byť interpretovaná izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

Právna teória v rámci verejnoprávnej zodpovednosti za protispoločenské konanie rozoznáva trestné činy, priestupky, iné správne delikty, v ďalšej špecifikácii ešte správne disciplinárne delikty a správne delikty poriadkové. Deliktom je len také porušenie povinnosti (konanie alebo opomenutie), ktoré konkrétny zákon takto označuje. Rozlišovacím kritériom medzi jednotlivými druhmi deliktov podľa závažnosti je miera ich typovej spoločenskej nebezpečnosti vyjadrenej v znakoch skutkovej podstaty, u iných správnych deliktov a disciplinárnych deliktov ešte aj okruh subjektov, ktoré sa deliktu môžu dopustiť (výstižne to určuje napr. zákon o priestupkoch). Iné správne delikty sú svojou povahou najbližšie práve priestupkom. V oboch prípadoch ide o súčasť tzv. správneho trestania, o postih správnym orgánom za určité nedovolené konanie (či opomenutie). Je potrebné zdôrazniť, že formálne označenie určitého typu protispoločenského konania a tomu zodpovedajúce zaradenie medzi trestné činy, priestupky, iné správne delikty a z toho vyvedené následky v podobe sankcií, vrátane príslušného konania, pritom či už ide o oblasť súdneho alebo správneho trestania, je len vyjadrením reálnej trestnej politiky štátu, teda reflexia názoru spoločnosti na potrebnú mieru ochrany jednotlivých vzťahov a záujmov. Kriminalizácia, či naopak dekriminalizácia určitého konania nachádza výraz v platnej právnej úprave a v ich zmenách, voľbe procesných nástrojov potrebných k odhaleniu a dokázaniu konkrétnych skutkov ako aj prísnosti postihu delikventa.

V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva treba pojmy „trestné obvinenie“ a „práva a záväzky občianskej povahy“ pokiaľ ide o rozsah aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 Dohovoru vykladať autonómne od ich definovania vo vnútroštátnom právnom poriadku členských štátov dohovoru (pozri napr. rozsudok Neumeister v. Rakúsko z júla 1976).

Napokon aj Odporúčanie výboru ministrov č. R(91) pre členské štáty o správnych sankciách, ktoré bolo schválené Výborom ministrov z 13. februára 1991 na 452. zasadnutí zástupcov ministrov, odporúča vládam členských štátov, aby sa vo svojom práve aj praxi riadili zásadami, ktoré vyplývajú z tohto odporúčania. Pokiaľ ide o rozsah pôsobnosti tohto odporúčania, je v ňom uvedené, že sa vzťahuje na správne akty, ktorými sa ukladá postih za správanie, ktoré je v rozpore s uplatniteľnými pravidlami, či už ide o pokuty alebo iné opatrenia trestnej povahy bez ohľadu na to, či majú peňažnú alebo inú povahu.

Tieto druhy postihu sa považujú za správne sankcie. Podľa zásady č. 6 tohto odporúčania je nevyhnutné v rámci správneho konania vo veciach správnych sankcií poskytovať okrem záruk spravodlivého správneho konania v zmysle rezolúcie (77)31 aj pevne zavedené záruky v trestnom konaní.

Rovnako Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojej rozhodovacej činnosti ustálil, že trestnoprávne princípy sa analogicky aplikujú i v správnom trestaní, a že trestanie za správne delikty (priestupky, správne delikty právnických osôb a správne delikty fyzických osôb - podnikateľov) podlieha obdobnému režimu ako trestný postih za trestné činy (bližšie pozri napr. sp.zn. 3Sžn 68/2004, 3Sž 85/2007, 8Sžo 28/2007, 8Sžo 147/2008).

6.

Skutkové zistenia v predmetnej veci potvrdzujú, že konanie o priestupku bolo zastavené podľa ust. § 76 ods. 1 písm. a/ Zákona o priestupkoch z dôvodu, že skutky, o ktorých sa koná, nie sú priestupkami. Rozhodnutie o zastavení konania tak predstavuje jednu z foriem rozhodnutia, ktorou sa správne konanie uzatvára konečným spôsobom. Dôvody na zastavenie konania sú taxatívne vymedzené v zákone o priestupkoch (§ 76). Krajský súd venoval dostatočnú a náležitú pozornosť súdному prieskumu aj v rozsahu právneho posúdenia žalovaným správnym orgánom, na základe ktorého žalovaný vyvodil záver totožný so záverom prvostupňového správneho orgánu o splnení zákonných podmienok na zastavenie priestupkového konania v danom prípade podľa ust. § 76 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch z dôvodu, že skutky, o ktorých sa v preskúmvanej veci konalo, nie sú priestupkami. Krajský súd skutkové zistenia a právne závery o správnosti a zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného aj náležite odôvodnil v súlade so zákonom (§ 157 ods. 2 O.s.p.) na str. 19 a nasl.. S právnym posúdením veci súdom prvého stupňa sa stotožnil aj odvolací súd.

Odvolací súd tak ako súd prvého stupňa mal preukázané, že správne orgány oboch stupňov v konaní pri zisťovaní skutkového stavu postupovali v súlade so zákonom, keď za účelom jeho riadneho zistenia vypočuli účastníčky priestupkového konania ako i svedkov a na základe dostatočne zistenom skutkovom stave vyvodili správny právny záver o potrebe zastavenia predmetného konania poukazom na ust. § 76 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch. Odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa nepovažoval za relevantné dôvody, pre ktoré žalobkyňa síce považovala rozhodnutie správneho orgánu o zastavení konania za správne, avšak v žalobe tvrdila, že prvostupňový správny orgán mal svoje rozhodnutie o zastavení konania oprieť o dôvod podľa ust. § 76 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch vyjadrený pred spojku alebo t. j. dôvod, že skutok, o ktorom sa koná sa nestal, keďže správnosť takéhoto jej tvrdenia skutkové okolnosti daného prípadu podmieňujúce právne posúdenie zastavenia priestupkového konania, nepotvrdzujú.

Z obsahu administratívneho spisu je zrejmé, že žalobkyňa sa dopustila konaní, ktoré boli v návrhu na začatie konania špecifikované a podradené pod skutkovú podstatu priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa ust. § 49 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch. Podľa názoru odvolacieho súdu sa jednalo o pokračujúci správny delikt (priestupok), ktorý sa posudzuje ako jeden skutok. Tým, že konanie žalobkyne zo dňa 14.01.2014 bolo svedeckými výpoveďami preukázané, nebolo možné konštatovať, že skutok sa nestal, hoci konanie zo dňa 11.11.2013 bolo charakterizované ako tvrdenie proti tvrdeniu. Za skutok sa považuje konanie, ktoré je v rozpore so zákonom, a za ktoré zákonodarcia ukladá sankciu. S uvedeným korešponduje aj vymedzenie pojmu priestupku v ust. § 2 ods. 1 zákona o priestupkoch, v zmysle ktorého priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin. Krajský súd správne poukázal na to, že skutková podstata priestupku je charakteristická štyrmi obligatónnymi znakmi: subjekt, subjektívna stránka, objekt, objektívna stránka. Skutková podstata priestupku proti občianskemu spolunažívaniu je zakotvená v § 49 Zákona o priestupkoch. V predmetnej veci bolo vedené konanie vo veci priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Zákona o priestupkoch. Podľa citovaného ustanovenia sa priestupku dopustí ten, kto inému ublíži na cti tým, že ho urazí, alebo vydá na posmech. Subjektom priestupku podľa citovaného ustanovenia môže byť každá

osoba. Subjektívnou stránkou tohto priestupku je konanie, ktorým fyzická osoba inému ublíži na cti tým, že ho urazí, alebo vydá na posmech. Objektom, t. j. chráneným spoločenským vzťahom, je občianske spolunažívanie; objektívnu stránku tvorí konanie subjektu, narušenie občianskeho spolunažívania ako následku a príčinná súvislosť medzi konaním a následkom, t. j. že konanie priestupcu viedlo k narušeniu občianskeho spolunažívania. Na objasnenie a sankcionovanie priestupku musia byť obligatórne naplnené a zistené všetky štyri znaky skutkovej podstaty priestupku - subjekt, subjektívna stránka, objekt, objektívna stránka (kumulatívne). V prípade, že by čo i len jeden znak skutkovej podstaty nebol objasnený, nemožno hovoriť o priestupku. Ak pri niektorej časti skutkovej podstaty existujú pochybnosti o jej existencii a nebola preukázaná nad všetku pochybnosť, uplatní sa zásada *in dubio pro reo* (v pochybnostiach v prospech obvineného).

Pokiaľ správny orgán prvého i druhého stupňa skutkové okolnosti daného prípadu posúdil v rámci svojej správnej úvahy tak, že v danom prípade nie sú splnené podmienky pre konanie pre ustálenie viny a uloženie sankcie za skutok kladený žalobkyne za vinu, pretože predmetným skutkom nebola naplnená skutková podstata priestupku podľa 49 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch, a preto konanie zastavil z dôvodu, že skutok sa nestal, realizoval svoju právomoc. V zmysle právnej úpravy ustanovenej v § 245 ods. 2 O.s.p. pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. Z uvedených dôvodov krajský súd v procese súdneho prieskumu v danom prípade správne zameril svoju prieskumnú činnosť len na to, či žalovaný pri správnom uvážení podmienok zastavenia priestupkového konania nevybočil z medzí a hľadísk zákonom predpokladaných, pričom na nahradenie jeho úsudku nemal správny súd dostatok právomoci. Navyše zastavenie konania z dôvodu, že skutok sa nestal, by nemal pre právne postavenie žalobkyne žiadny iný následok. V oboch prípadoch totiž dôjde k zastaveniu konania podľa ust. § 76 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch, t.j. k vydaniu konečného rozhodnutia.

Pokiaľ správny orgán vydal rozhodnutie o zastavení konania, vo výroku rozhodnutia nebol povinný vymedziť skutok tak, aby nebol zameniteľný s iným uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, avšak postačovalo vo výroku konanie o priestupku zastaviť poukazom na príslušné zákonné ustanovenie. Ak správne orgány oboch stupňov vo výroku rozhodnutia uviedli opis skutkov, kladených žalobkyne za vinu, nejde o vadu výroku rozhodnutia a už vôbec nie o takú vadu, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Z uvedených dôvodov odvolací súd námietku žalobkyne o nesprávnom právnom posúdení veci zo strany krajského súdu považoval za nedôvodnú.

Žalobkyňa v odvolaní ďalej namietala, že krajský súd neúplne zistil skutkový stav, keď nevykonala ňou navrhnuté dôkazy. Odvolací súd v tejto súvislosti opätovne zdôrazňuje, že súd v procese súdneho prieskumu nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta). Preto v správnom súdnictve súd dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúvanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 druhá veta). V predmetnej veci došlo k zastaveniu konania, t. j. k vydaniu konečného rozhodnutia vo veci priestupkového konania, avšak nie k uloženiu sankcie (podľa priestupkového zákona), preto v danej veci sa v zásade neuplatňuje tzv. plná jurisdikcia, upravená v ust. § 250i ods. 2 O.s.p., ktorej uplatnenia sa žalobkyňa dovoľavala. Krajský súd z uvedených dôvodov nebol povinný vyhovieť návrhu žalobkyne a vykonať dokazovanie, pokiaľ uvedené nepovažoval za nevyhnutné na preskúvanie napadnutého rozhodnutia v medziach

žaloby. Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu je zrejmé, že súd prvého stupňa návrh žalobkyne na doplnenie dokazovania nenechal bez povšimnutia, jej návrhom sa náležite zaoberal a svoj postup, ktorým jej návrhu nevyhovel aj náležite odôvodnil, ako aj poukázom na to, že okolnosť, ktorá viedla k podaniu trestného oznámenia, ani okolnosti, ktoré predchádzali samotnému správne konaniu, vyhodnotil vo vzťahu k preskúvavaciemu konaniu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku ako irelevantné. S dôvodmi súdu prvého stupňa sa odvolací súd tiež stotožňuje a súčasne na ne poukazuje.

Záverom odvolací súd uvádza, že správny súd v rámci prieskumu rozhodnutia prihliada len na tie vady, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia, na vady ktoré nie sú žalobkyni na ujmu, súd neprihliada. Procesné pochybenia správneho orgánu nemali na právne postavenie žalobkyne vo výsledku žiadny vplyv. Rozhodnutie sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka (k tomu pozri bližšie R 122/2003).

Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru o nedôvodnosti odvolacích námietok, ktorými žalobkyňa namietala, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia - s ust. § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p., že súd prvého stupňa rozhodol vo veci v rozpore s ust. § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p., nakoľko neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy a tento postup súdu spôsobil vadu konania, ktorá má za následok porušenie práva žalobkyne na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Po preskúmaní danej veci odvolací súd mal preukázané, že súd prvého stupňa v procese súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného postupoval v súlade s právnou úpravou ustanovenou v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl.), náležite preskúmal zákonnosť rozhodnutia žalovaného a postup mu predchádzajúci v rozsahu žalobných dôvodov a v odôvodnení napadnutého rozsudku sa náležite vysporiadal so zásadnými žalobnými námietkami. Odvolací súd dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že žalobné námietky žalobkyne neboli spôsobilé pre zrušenie žalobou napadnutého rozhodnutia. Odvolacie námietky žalobkyne proti rozsudku krajského súdu preto odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné, ktoré nemohli mať za následok úspešnosť jej odvolacieho návrhu.

Odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. a s § 492 ods. 2 S.s.p. potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), keď nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodoval podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1, s § 224 ods. 1 O.s.p. a s § 492 ods. 2 S.s.p.. Žalobkyni nepriznal náhradu trov tohto konania, keďže v tomto konaní bola neúspešná.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.